

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1728/2022
03.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца „Пројектоградња – конструкт“ ДОО Ковин, чији је пуномоћник Никола Мађинца, адвокат у ..., против туженог Предшколске установе „Наша радост“ Ковин, коју заступа Правобранилаштво Општине Ковин, ради заштите од дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3027/20 од 10.12.2020. године, у седници већа од 03.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3027/20 од 10.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 204/19 од 13.12.2019. године одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу накнади износ застоја од 5.759.100,00 динара са законском затезном каматом од 30.05.2015. године до исплате и да се утврди да је поступао према тужиоцу противправно, несавесно, неморално и неједнако, као и да је према тужиоцу дискриминаторски поступао у односу на лична својства тужиоца, власника тужиоца и законског заступника тужиоца (ставови 1. и 2. изреке); одбачена је тужба у делу којим је тражено да суд утврди по свом уверењу на основу савести и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка као доказане наведене изложене чињенице тужиоца и у делу којим је тужилац тражио да суд утврди да су следеће изложене чињенице тужиоца доказане (став 3. изреке); обавезан је тужилац да тужном накнади трошкове поступка у износу од 94.500,00 динара (став 3. изреке).

Решењем Вишег суда у Смедереву П 204/19 од 31.01.2020. године одбијени су предлози тужиоца за допуну пресуде Вишег суда у Смедереву П 204/19 од 13.12.2019. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3027/20 од 10.12.2020. године одбијене су жалбе тужиоца и потврђени првостепена пресуда и решење.

Против наведене правоснажне пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијске наводе којима се указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 9. и 374. става 1. у вези чланова 8, 230. става 1, 308. став 2. и 315. ставова 1. и 2. ЗПП, Врховни касациони суд није разматрао јер, према члану 407. ЗПП, нису разлог за изјављивање ревизије. Према члану 407. ставу 1. тачки 5. ЗПП ревизија може да се изјави због прекорачења тужбеног захтева само ако је та повреда учињена у поступку пред другостепеним судом, па Врховни касациони суд није разматрао ревизијске наводе којима се указује на прекорачење тужбеног захтева првостепеном пресудом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, као извођач радова, и тужени, као инвеститор, су закључили 16.03.2015. године уговор о санацији плафона у објекту туженог. Извођач радова је одредио почетак извођења уговорених радова 17.03.2015. године и завршетак 30.03.2015. године. Овлашћено лице тужиоца је 17.03.2015. године утврдио да је узрок одвајања плафона од гипс плоче кровна конструкција склона паду, односно да су кровне решетке деформисане, извитоперене и да су носећи појасеви кровних решетки попуцали и у грађевинском дневнику констатовао застој радова. Тужилац је 18.03.2015. године у канцеларији туженог извршио увид у документацију у вези санације кровне конструкције и констатовао да је пројектом санације кровне конструкције коју је извршио СЗР „Миникоп“ из Ковина било предвиђено да се уради спрег против ветра који служи за учвршћење кровне конструкције, што није урађено. Тужилац је предочио туженом да је у застоју и да док се не отклони проблем кровне конструкције уговорени радови на поправци плафона не могу да се изводе.

Грађевински инспектор је 27.03.2015. године извршио увид у кровну конструкцију на објекту туженог и констатовао стање записником од 27.03.2015. године. Грађевински инспектор је одржао јавну расправу 03.04.2015. године којој су присуствовале парничне странке. Тужилац је истакао да нова плафонска конструкција не може да се ради док се не изврши санација кровне конструкције која представља узрок деформације плафона.

Тужени је писмену изјаву о раскиду уговора о санацији плафона од 27.04.2015. године досавио тужиоцу 08.05.2015. године. Дана 21.05.2015. године записнички је извршена примопредаја објекта и кључева и констатовано да престаје важност уговора о санацији плафона од 16.03.2015. године.

Према становишту нижестепених судова тужбени захтев је одбијен јер су парничне странке биле у грађанско-правном односу, па тужени није иступао према

тужиоцу у поступку вршења јавне власти, те није постојала дискриминација у смислу члана 2. става 1. тачке 1. и чланова 5-13. Закона о забрани дискриминације. Тужиочево потраживање на име накнаде штете је застарело према члану 376. ставу 3. у вези члана 374. ЗОО јер је тужилац за штету и лице које је штету учинило сазнао 20.05.2015. године када је уговор раскинут, а тужба је поднета 06.03.2019. године.

Постојање дискриминације према одредбама Закона о забрани дискриминације подразумева постојање групе или поједница у односу на које се дискриминисано лице ставља у неповољнији положај искључиво због својих личних својстава. Имајући у виду да су основ дискриминације лична својства, правно лице не може захтевати заштиту од дискриминације према одредбама Закона о забрани дискриминације. Парничне странке су биле у уговорном односу који је раскинут што само по себи не може да значи да је тужени дискриминаторки поступао према власнику и законском заступнику тужиоца. Захтев за накнаду штете је застарео према члану 374. у вези члана 376. ЗОО јер је уговор раскинут 20.05.2015. године, а тужба поднета 06.03.2019. године.

Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези члана 153. ЗПП, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у овом поступку, а поред тога захтев за накнаду трошкова није опредељен у складу са чланом 163. ставом 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић